

Het leven gaat nu over leven

Wat Lonneke Lodder hier zou willen hebben, is voor haar niet te betalen. Dus daarom woont ze in Spanje. Nee, niet zomaar van de een op de andere dag. „Ik ben geen 'ik vertrek'-type. Ik was ook veel te bang om zekerheden los te laten”, vertelt de blondine van wie net haar boek 'Het leven is te kort om op kantoor te zitten' is verschenen.

Tekst: Nanska van de Laar
Foto: Erna Faust

Vaanuit haar 'gele huisje' kijkt Lonneke (1974) uit over de Picos de Europa. Een onbetaalbaar uitzicht. Rondom heeft ze alle ruimte van de wereld. „Wat ik hier heb, vind je gewoon niet in Nederland. Ik heb wel eens voor de vorm in Noordoost-Groningen gekeken, maar een huisje met een flink stuk grond en een weids uitzicht is er niet te betalen.” Dat Lonneke haar leven anders wilde inrichten, was een gedachte die altijd al sluimerend aanwezig was. „Ik woonde in de stad en had een kantoorbaan, was eigenlijk dus volop met mijn carrière bezig. Toch vroeg ik me steeds vaker af wat mijn werk me nou eigenlijk na zo'n dag op kantoor had opgeleverd. Dan had ik allemaal vergaderingen gehad, mails afgehandeld, mails verstuurd... maar was ik wel zo productief bezig? Om dat werk op kantoor te compenseren begon ik met het maken van lange wandelingen.” „Onbewust heb ik altijd een scheiding gemaakt tussen dat waarmee ik geld kon verdienen en wat ik in mijn vrije tijd kon doen. Het was eigenlijk een hele rare aanname om te denken dat je nooit geld met je

hobby zou kunnen verdienen”, beseft ze zich nu. „Als kind vond ik kamperen en wandelen leuk, maar toch koos ik voor een studie politologie. Ik wist niet zo goed wat ik later wilde worden en met zo'n studie kun je alle kanten op. Zo zou ik volgens de studiegids 'een beleidsmedewerker in aan scala aan organisaties' kunnen worden.” Dat klopt ook wel, want na haar studie werkte Lonneke eerst bij het Nederlands Instituut voor Zuidelijk Afrika. „Maar op een gegeven moment was ik er wel klaar mee om te werken voor een gebied op afstand en wilde ik me meer bezighouden met dingen die hier om de hoek gebeuren.” En zo maakte ze de overstap naar de raadsfractie van GroenLinks in Amsterdam waar ze onder meer aan de slag ging als campagnecoördinator. „Maar met tien jaar geïnteresserdheid, mails afgehandeld, mails verstuurd... maar was ik wel zo productief bezig? Om dat werk op kantoor te compenseren begon ik met het maken van lange wandelingen.”

Sabbatical
Bij de gemeente Amsterdam om precies te zijn en dat leverde haar inderdaad die 'eigen woning met hypotheek' op, maar of Lonneke daar nou zo gelukkig mee was? „Ik

Lonneke Lodder:

'Ik was veel te bang om zekerheden los te laten'

dacht altijd dat een kantoorbaan het lot is van iemand die aan de universiteit heeft gestudeerd. Dat het de consequentie is als je goed kunt leren, maar langzamerhand kreeg ik meer en meer het gevoel dat ik was afgedwaald van wie ik ben.”

De wandelingen die ze maakte door de natuur waren niet zaligmakend. Ze had naast haar werk meer nodig om zichzelf te vinden. Zo besloot ze in 2015 een sabbatical te nemen om na te denken over wat ze met haar leven zou willen doen. Of beter gezegd: nadenken over hoe ze haar leven wilde leven. „Ik had tijdens eerdere vakanties al een deel van de route naar Santiago de Compostella gelopen en wilde die afmaken. Toen ik dat had gedaan, had ik nog zes weken van de vier maanden over en ben vrijwilligerswerk gaan doen bij een ezelopvang in Asturië.”

Bij terugkomst - „Ik was het na vier maanden nog niet zat om uit een rugzak te leven” - stond voor Lonneke één ding vast: weg van dat kantoor, op naar het avontuur. Ik had besloten dat ik een simpel leven wilde leiden, in een klein huisje in de natuur. In Nederland is een flinke lap grond met een leuk uitzicht onbetaalbaar.” Bovendien was ze als een blok

gevallen voor het prachtige, groene Asturië. Ze zette haar zinnen dan ook op het Spaanse platteland. Maar de nuchtere Noord-Hollandse vertrok niet op stel en sprong weer naar Spanje. „Ik ben geen 'ik vertrek'-type”, was altijd bang om zekerheden los te laten. Ik wist alleen dat ik anders wilde leven, maar wat ik wilde was nog een vaag idee. Want waar zou ik dan mijn geld mee moeten verdienen daar in Spanje?”

Bier brouwen

Om zich voor te bereiden, begon Lonneke - bedachtzaam als ze is - met het leren van de Spaanse taal en geld te sparen, maar ook leerde ze om van minder geld te leven. „En ik ging bier brouwen”, komt opeens als een verrassing naar buiten. „Heel veel bier. Ik was ook de eerste vrouw die lid werd van de Amsterdamse club voor hobbybrouwers. Ik vind het leuk om bier te brouwen, het is iets ambachtelijks, je kunt er eindeloos mee experimenteren en je bent concreet bezig met iets maken.” Werd daar het plan geboren een bierbrouwerij te beginnen in Spanje? Die vraag hoef je de blondine niet eens te stellen. „Om daar geld mee te verdienen, moet je het groots aanpakken. Je kunt het ook

niet in je eentje en je hebt een investeerder nodig. Maar ik vond schrijven ook al erg leuk om te doen. Dat is ook concreet en creatief. Ik heb me daarom toen bij de Kamer van Koophandel ingeschreven als tekstschrijver en ben gaan kijken of ik dat naast mijn werk bij de gemeente kon doen. Ook om alvast ervaring op te doen. Dat ging prima tot ik een grote opdracht kreeg vanuit de overheid die niet meer met mijn baan was te combineren. Ik heb toen in overleg besloten mijn baan langzaam af te bouwen. Het was het begin van het loslaten.”

Op 1 juli 2017 ging haar ontslag in, twee jaar na haar 'sabbatical'. Nee, verhuizen naar Spanje ging ze nog niet. Het loslaten was dan wel al begonnen, maar die zekerheden... „Ik heb mijn appartement verhuurd en gaf mezelf een jaar om door Spanje te zwerven, te werken op boerderijen en zo meer van het land te ontdekken. Ik zou dat als digitale nomade doen, want als tekstschrijver kun je overal - ook op afstand - werken. Nou, daar kwam maar weinig van terecht. Ik deed via het platform Workaway vrijwilligerswerk op het platteland. Dan werk je een dagdeel, vaak tegen kost en inwoning. Ik was dan 'officieel' de middag vrij”, maar

deed zoveel indrukken op dat van schrijven niets terecht kwam. En ook opdrachtgevers leken het lastig te vinden dat ik zo ver weg was, terwijl je alles digitaal kunt doen.” Na een half jaar Spanje, was Lonneke eruit: ze zou haar huis in Amsterdam verkopen en Asturië verhuizen. Vorig jaar zomer was het zover. Haar blauwe ogen begonnen te glinsteren, ze heeft overduidelijk haar geluk gevonden. „Ja, als je je hart volgt, komen er dingen op je pad. Het klikte allemaal in elkaar. Mijn huurder wilde mijn huis kopen. Mét mijn katten, die daardoor niet hoefden te verhuizen. En ik vond in Spanje bijna bij toeval een huis in het groen met een fantastisch uitzicht waar ik helemaal verliefd op ben geworden. Natuurlijk is het lastig om de keuze te maken om te emigreren, want je laat je ouders en je vrienden achter. Maar om gelukkig te worden, kun je niets anders dan voor jezelf kiezen. Hoe moeilijk dat soms ook is.”

Mindshift

En al die zekerheden dan waar ze zo aan vasthield? „Het is een mindshift, want zijn zekerheden wel zekerheden? Ik heb mezelf alleen maar beperkt en belemmert. Geld verdienen? Dat lost zich van-

Lonneke Lodder:

'Je kunt niets anders dan voor jezelf kiezen, dan volg je je hart'

zelf wel op. Ik had ook genoeg gespaard om mezelf een tijdje te kunnen bedruipen, maar in mijn geval gingen de dingen eigenlijk vanzelf rollen. Zo had ik altijd al het idee een boek te schrijven, maar ik ben wel iemand die deadlines nodig heeft. Via via kwam ik in contact met Karakter Uitgevers en kreeg de kans een pitch te schrijven. Resultaat was een keiharde deadline om 70.000 woorden op te leveren.” Die 70.000 woorden staan gedrukt in haar net verschenen boek 'Het leven is te kort om op kantoor te zitten'. Daarin vertelt ze over hoe ze haar eigen droom realiseerde, maar laat ze ook andere mensen aan het woord die het roer hebben omgegooid. „Dat bedoel ik met het volgen van je hart, want als ik dat niet had gedaan was nooit die uitgever op mijn pad gekomen.”

Geaccepteerd

Lonneke heeft het gevoel dat ze haar droom verwezenlijkt heeft. „De Spanjaarden vinden het best gek dat ik daar als vrouw alleen in het dorp woon en dat ik mijn geld verdien met een laptop en in plaats van het houden van koeien, maar ze hebben me wel heel warm ontvangen. En al ben ik anders, ze hebben me wel geaccepteerd.”

Haar vroegere leven, het leven zoals hier in Nederland wordt geleefd, heeft ze nog geen moment gemist. „Ik voel me daar gewoon prettig en ben me veel bewuster geworden van de natuur. In Nederland wordt veel gepraat over klimaatveranderingen, maar hier op het platteland in Spanje maak ik direct de gevolgen mee van die klimaatverandering. Ik heb hier bosbranden gezien en als ze zo dicht bij je huis zijn, raakt dat heel erg aan de essentie van het leven. Je moet hier voor jezelf zorgen en jezelf zien te redden. De overheid komt je niet redden. En ik kan geen slinger aan de thermostaat geven om het in huis warmer te maken, want ik heb alleen een houtkachel. Om die aan het branden te krijgen, moet ik voor hout zorgen en daar blokjes van hakken. Ik verbouw ook een groot deel van mijn eigen groenten, al moet ik daar ook nog heel veel over leren. In die fase zit ik nu: mijn droom is uitgekomen, maar nu ben ik aan de verdieping begonnen. Mijn leven is nu veel onzekerder dan vroeger, maar over zekerheden maak ik me niet meer zo druk. Het leven gaat over leven en ik laat het leven komen zoals het is.”

www.lonnekelodder.nl